

Warszawa, dnia 24 marca 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1322/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Tomasz Morycz

protokolant: Monika Zarzycka

4. przy udziale prokuratora Marii Jaskuły i oskarżyciela posiłkowego P. G.

po rozpoznaniu dnia 24 marca 2022 r.

5. sprawy P. B., syna K. i E., ur. (...) w miejscowości Ś.

6. oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

7. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

8. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9. z dnia 16 lipca 2021 r. sygn. akt III K 876/20

11. zaskarżony wyrok uchyla i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1322/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 16 lipca 2021 r. w sprawie o sygn. akt III K 876/20.		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym przyjęciu, iż zachowanie pokrzywdzonego polegające na przekroczeniu dozwolonej administracyjnie prędkości o około 49 km/h przyczyniło się do zderzenia pojazdów w takim stopniu, że czyni to pokrzywdzonego współodpowiedzialnym za zaistniałe zdarzenie i wyłącza winę oskarżonego, podczas gdy analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p> prowadzi do wniosku, że to zachowanie oskarżonego polegające na nie dochowaniu ostrożności i szczególnej ostrożności w skutek czego nie zauważył kierującego motocyklem, nie ustąpił mu pierwszeństwa, a następnie wykonując manewr powrotny na środkowy pas, zmylił kierującego motocyklem, czym sprowadził stan zagrożenia w ruchu lądowym i spowodował wypadek komunikacyjny. </p>			
<p> Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny </p>				
<p> Sąd Rejonowy prawidłowo zgromadził materiał dowodowy i prawidłowo ustalił przebieg przedmiotowego zdarzenia, jednak przyjęcie, że zachowanie pokrzywdzonego było tak istotne, wręcz decydujące dla jego zaistnienia, że wyłączało winę oskarżonego budziło </p>				

uzasadnione
wątpliwości.

Po pierwsze, oskarżony wprost przyznał, że widział pokrzywdzonego, kiedy ten poruszał się lewym pasem ruchu. Skoro tak, to musiał wiedzieć, że zajmując go i rozwijając mniejszą prędkość de facto zajadzie mu drogę. Mimo to oskarżony zdecydował się na wykonanie tego manewru. Manewru, którego natychmiast zaniechała jadąca za nim świadek A. S., także dostrzegając poruszającego się z dużą prędkością motocyklistę i uznając, że wymusiłaby pierwszeństwo. Co istotne, oskarżony zmienił pas ruchu w momencie, kiedy pokrzywdzony znajdował się już w niewielkiej odległości. Jak wynika z zeznań świadka A. S. i będącego pasażerem kierowanego przez nią pojazdu świadka P. K., już wówczas mogło dojść do zderzenia. Powyższe świadczy o tym, że oskarżony nie zachował szczególnej ostrożności, nie obserwując uważnie

tego, co działo się na lewym pasie ruchu, w tym nie oceniając prawidłowo prędkości zbliżającego się do niego motocykla i dzielącej ich odległości.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 sierpnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V KK 34/09, warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. Odbiega od takiego modelu zachowania wykonywanie manewru skrętu w lewo, bez upewnienia się, czy nie spowoduje on zajechania drogi także pojazdowi jadącemu z tyłu. Zaniechanie takiego upewnienia się o braku zagrożenia przy wykonywaniu skrętu w lewo

oznacza niezachowanie szczególnej ostrożności, jako warunku prawidłowego wykonania manewru zmiany kierunku jazdy, określonego w art. 22 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, a tym samym naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

Sąd Okręgowy podziela również stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 4 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt III KK 366/12, dotyczący podobnego przypadku, w którym wskazano, że zachowanie szczególnej ostrożności przez oskarżoną nie mogło ograniczać się do zatrzymania pojazdu przed skrzyżowaniem i rozglądnięciu się w celu oceny ruchu na drodze z pierwszeństwem przejazdu.

Oskarżona, gdy znalazła się w opisanej sytuacji, powinna była być bardziej krytyczna i uważna i dokładnie obserwować pojazd, którego obecność

„zarejestrowała”, po to by móc ocenić, czy planowany przez nią skręt samochodem w lewo może być bezpiecznie wykonany, czy też należy ustąpić mu pierwszeństwa przejazdu. Ocena taka powinna obejmować również szybkość samochodu nadjeżdżającego. Oczywiście nie chodziło o dokładne jej ustalenie, w szczególności jej zgodności z dopuszczalną, ale w odniesieniu do odległości, z której powinna zauważyć nadjeżdżający pojazd, i z uwzględnieniem drogi, którą zamierzała pokonać. Ocena ta powinna uwzględniać własne doświadczenia związane z realną, a nie idealną sytuacją na drodze i możliwym nieprawidłowym zachowaniem innych uczestników ruchu.

Po drugie, skoro już oskarżony postąpił w taki sposób, to mógł i powinien spodziewać się, że szybko zbliżający się do niego pokrzywdzony, w celu uniknięcia

zderzenia, będzie próbował podjąć manewry obronne. Nie tylko hamowania, na co pozostawało już niewiele czasu, a przede wszystkim miejsca, ale przede wszystkim ominięcia przeszkody.

Jedynym miejscem, które dawało taką możliwość,

albowiem chwilę wcześniej oskarżony zwolnił je, zjeżdżając na lewy pas, był pas środkowy.

Pokrzywdzony tak też postąpił. Tyle że oskarżony, po raz kolejny w ciągu zaledwie chwili, nie zachował

szczególnej ostrożności, nie obserwując uważnie tego, co działo się za nim, ponownie zajmując pas środkowy i ponownie zajeżdżając drogę pokrzywdzonemu.

Uczył to w sposób nagły i zaskakujący.

Wówczas motocyklista nie miał już możliwości uniknięcia zderzenia mimo podjęcia manewru hamowania.

Po trzecie, obaj kierujący przekroczyli dopuszczalną prędkość.

Oskarżony jechał 135 km/h, a pokrzywdzony 169 km/h. Powyższe wynikało z opinii biegłego, który dokonał rekonstrukcji przedmiotowego zdarzenia. Wprawdzie w powyższej opinii wskazano też, że prędkość motocyklisty była prędkością niebezpieczną, którą można rozwijać na torze wyścigowym, a nie na drodze publicznej, jednak było to jedyne, co zarzucono pokrzywdzonemu, stwierdzając jego przyczynienie się w tym zakresie. W przeciwieństwie do oskarżonego pozostałe jego manewry uznano za prawidłowe. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić, gdyby nie dwukrotne zajechanie drogi motocyklowi przez samochód osobowy, to rozwijana przez niego prędkość, nawet tak znaczna, nie miałaby żadnego znaczenia. Pokrzywdzony pojechałby dalej i nie doszłoby do przedmiotowego wypadku. To zatem zachowanie oskarżonego było

bezpośrednią przyczyną tego, co się stało.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 listopada 1998 r. w sprawie o sygn. akt V KKN 303/97, w każdej sprawie dotyczącej występkę określonego w art. 145 KK z 1969 r. (obecnym art. 177 KK) sąd powinien bacznie rozważyć, czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów a zaistniałą kolizją drogową. Związek ten nie może być rozumiany jako jedynie czasowe lub miejscowe następstwo wydarzeń, ale jako powiązanie wypadku drogowego, z poprzedzającym go naruszeniem przepisów o ruchu drogowym.

Po czwarte, rację ma prokurator, że przyczynienie się pokrzywdzonego, a związane z tym, że rozwijając dopuszczalną prędkość 120 km/h zdołałby zdaniem biegłego uniknąć zderzenia, powinno ewentualnie

umniejszać winę oskarżonego, a nie ją wyłączać, mając wpływ przede wszystkim na rodzaj i wymiar kary. Co istotne, pokrzywdzony mógłby co najwyżej ponieść odpowiedzialność przewidzianą w kodeksie wykroczeń, a związaną z przekroczeniem prędkości czy spowodowaniem stanu zagrożenia dla oskarżonego i pasażera kierowanego przez niego pojazdu czy innych uczestników ruchu drogowego. Nie mógłby jej ponieść za przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego, skoro jedyną osobą, jaka odniosła obrażenia w wyniku przedmiotowego zdarzenia był on sam.

Reasumując, Sąd Okręgowy, tak jak prokurator i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, doszedł do zgoda odmiennych wniosków niż Sąd Rejonowy. To zachowanie oskarżonego było kluczowe dla

zaistnienia wypadku komunikacyjnego.

Gdyby nie ono, a więc gdyby nie zjechanie na lewy pas, którym ze znacznie większą prędkością poruszał się pokrzywdzony, to przedmiotowe zdarzenie nie miałooby jakichkolwiek szans zaistnienia. Zresztą oskarżony szybko zorientował się, że popełnił błąd, próbując go naprawić. Tyle, że w sposób, który jedynie dopełnił cały ciąg zdarzeń.

Sąd Okręgowy dostrzega, że współistnienie kierowców i motocyklistów w ruchu drogowym napotyka szereg trudności wynikających przede wszystkim z różnych rozmiarów, przyspieszenia, sposobu prowadzenia czy wreszcie prędkości. Kierowcom nierzadko trudno jest prawidłowo ocenić prędkość i odległość motocykli, jak również przewidzieć ich zamiary, sposób i kierunek jazdy. Gdyby oskarżony pozostał na lewym pasie i pozwolił

<p>wykonać pokrzywdzonemu manewr obronny, to jest ominięcie pojawiającej się na drodze przeszkody, to byłoby to dużo lepszym rozwiązaniem niż nagły i nieoczekiwany manewr powrotny. W zaistniałej sytuacji motocyklista został zmylony, co w konsekwencji skończyło się zderzeniem obu pojazdów.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd Okręgowy doszedł do odmiennych wniosków niż Sąd Rejonowy. Biorąc pod uwagę, że niedopuszczalne jest wydanie wyroku skazującego w sytuacji, gdy w pierwszej instancji</p>			

<p>zapadł wyrok uniewinniający, koniecznym było uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>			
Lp.	Zarzut		
3.2.	<p>Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>1. naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 177 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na ustaleniu, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że bezpośredni stan zagrożenia wprowadził oskarżony rozpoczynając manewr zmiany pasa ruchu ze środkowego na lewy pas ruchu, którym jechał pokrzywdzony, a następnie z lewego na środkowy, a przekroczenie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

prędkości przez
pokrzywdzonego
może stanowić co
najwyżej o jego
przyczynieniu się do
wypadku
drogowego;

2. naruszenie
przepisu prawa
procesowego, a
mianowicie art. 5 §
2 k.p.k. polegające
na ustaleniu, że w
sprawie występują
niedające się usunąć
wątpliwości
polegające na
niemożności
wykluczenia innej
wersji przebiegu
wypadku
drogowego, podczas
gdy w sprawie
nie występuje inna
wersja przebiegu
wypadku
drogowego;

3. naruszenie
przepisu prawa
procesowego, a
mianowicie art. 7
k.p.k. w związku z
art. 193 § 1 k.p.k.
i w związku z art.
201 k.p.k. polegające
na ustaleniu, że
możliwa jest inna
wersja przebiegu
wypadku niż
ustalona przez
biegłego sądowego
D. S. i przedstawiona
w akcie oskarżenia,
przy jednoczesnym
ustaleniu, że opinia
biegłego jest jasna,
pełna i nie zawiera
wewnętrznej

sprzeczności,
podczas gdy
ustalenie, że
możliwa jest inna
wersja przebiegu
wypadku powinna
skutkować
dopuszczeniem i
przeprowadzeniem
dowodu z opinii
innego biegłego z
zakresu
rekonstrukcji
wypadków
drogowych;

4. naruszenie
przepisu prawa
procesowego, a
mianowicie art. 424
§ 1 k.p.k. polegające
na sporządzeniu
uzasadnienia
wyroku z
zaniechaniem
wyjaśniania
podstawy faktycznej
i prawnej wyroku
w zakresie związku
przyczynowego
pomiędzy
naruszeniem przez
oskarżonego zasad
bezpieczeństwa w
ruchu lądowym,
a wystąpieniem
skutku, niemożności
przypisania
oskarżonemu skutku
przestępstwa 177
§ 1 k.k. oraz
niewyjaśnieniu na
czym polega inna
wersja przebiegu
wypadku
drogowego, na jakiej
podstawie Sąd
Rejonowy ją ustalił
oraz jakie czynności
podjął w celu

	sunięcia wątpliwości co do przebiegu wypadku drogowego.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Nie powtarzając argumentacji przedstawionej przy ocenie zarzutu prokuratora, wskazać jedynie należy, że uznanie przez Sąd Rejonowy, że oskarżony nie popełnił czynu z art. 177 § 1 kk było konsekwencją błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących zachowania pokrzywdzonego i jego wpływu na przedmiotowy wypadek. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 lutego 2019 r. w sprawie o sygn. akt V KK 3/19, w orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie, konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i			

niekwestionowanych
ustaleniach
faktycznych. Nie
można więc mówić
o obrazie prawa
materialnego w
sytuacji, gdy
wadliwość
orzeczenia w tym
zakresie jest
wynikiem błędnych
ustaleń faktycznych,
przyjętych za jego
podstawę lub
naruszenia
przepisów
procesowych. Nie
można zatem
skutecznie postawić
tego zarzutu - jak
to czyni skarżący
- z jednoczesnym
kwestionowaniem
przepisów
postępowania w tym
samym zakresie.
Niemniej,
uzasadnienie
apelacji wskazuje,
że pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego de
facto zmierzał do
tego samego co
prokurator, jedynie
odmiennie to
formułując.

Prawdą jest, że Sąd
Rejonowy sporządził
uzasadnienie w
sposób zawierający
sprzeczności. Jego
zdecydowana część
przemawia za tym,
że oskarżony
dopuścił się
zarzucanego mu
czynu. Dopiero
końcowy fragment

wskazuje na coś zupełnie innego, a mającego związek z oceną nieprawidłowego zachowania pokrzywdzonego. Sąd Rejonowy wskazał, że posiłkował się stanowiskiem zawartym w opinii biegłego z zakresu wypadków komunikacyjnych. Tyle, że nie zawiera ona wniosków, które mogłyby skutkować stwierdzeniem, że „gdyby nie znaczne przekroczenie dozwolonej prędkości przez pokrzywdzonego, nie doszłoby do kolizji drogowej”. Wręcz przeciwnie, biegły wskazał, że choć pokrzywdzony przyczynił się do tego zdarzenia, to jedynie co można mu zarzucić, to nadmierna prędkość. Prawidłowo próbował bowiem uniknąć zderzenia z pojazdem kierowanym przez oskarżonego. W opinii jednoznacznie wskazano natomiast, że to zachowanie oskarżonego stanowiło bezpośrednią przyczynę zaistniałego

wypadku.
Pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego
słusznie zwrócił na
to uwagę i zarzut
w tym zakresie
należało uznać za
zasadny. To samo
tyczyło się rzekomo
istniejących w
niniejszej sprawie,
a nie dających się
usunąć wątpliwości,
które należało
rozstrzygać na
korzyść
oskarżonego. W
tym w szczególności
co do „innej
wersji zdarzenia
aniżeli wskazana w
akcie oskarżenia”.
Zgromadzony
materiał dowodowy
nie pozostawia
żadnych
wątpliwości, że
przebieg zdarzenia
był jeden. Konieczne
było natomiast
ustalenie, jaki wpływ
na przedmiotowy
wypadek miało
przekroczenie przez
pokrzywdzonego
dopuszczalnej
prędkości, a co
za tym idzie, czy
oskarżonemu można
przypisać winę. Sąd
Okręgowy obszernie
przedstawił swoje
stanowisko w tym
zakresie.

Co do uzasadnienia,
to niezależnie od
tego, że uchynienia
Sądu Rejonowego

zawierały się w innych zarzutach, które uznano za zasadne, to sposób jego sporządzenia nie może być sam w sobie powodem wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Powyższe wprost wynika z art. 455a kpk, który stanowi, że nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 kpk. Powyższy zarzut był bezzasadny, niemniej Sąd Okręgowy zdaje sobie sprawę, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wiązał go z pozostałymi stwierdzonymi przez siebie, ale i przez prokuratora uchybieniami, podkreślając istniejące w tym dokumencie sprzeczności.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
O powodach wskazano powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Sąd Okręgowy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Sąd Okręgowy doszedł do odmiennych wniosków niż Sąd Rejonowy, jednak nie mógł wydać odmiennego rozstrzygnięcia, co wymagało uchylenia zaskarżonego wyroku.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Sąd Rejonowy powinien ponownie przeanalizować zgromadzony materiał dowodowy, zwracając szczególną uwagę na to, jaki był udział pokrzywdzonego w przedmiotowym wypadku. W szczególności czy przyczynił się swoim zachowaniem do			

zaistniałego zdarzenia, a jeśli tak, to w jakim stopniu. Powyższe ma znaczenie dla sposobu zakończenia niniejszego postępowania, w tym - w przypadku stwierdzenia winy - rodzaju i wymiaru kary. Sąd Rejonowy powinien też zwrócić uwagę, że w tego typu sytuacjach zazwyczaj stopień winy i społecznej szkodliwości nie jest znaczny, co uzasadnia rozważenie warunkowego umorzenia postępowania po spełnieniu pozostałych warunków tej instytucji. Przy czym wydaje się, że ponowne przeprowadzenie wszystkich dowodów, w szczególności osobowych, nie jest konieczne. Do rozważania pozostaje natomiast uzupełniająca przesłuchanie oskarżonego, pokrzywdzonego i biegłego pod kątem w/w okoliczności. Jak już wcześniej wskazano, Sąd Rejonowy prawidłowo zgromadził materiał

dowodowy i prawidłowo ustalił przebieg przedmiotowego zdarzenia. Zastrzeżenia Sądu Okręgowego sprowadzały się de facto do oceny zachowania pokrzywdzonego jako wyłączającego winę oskarżonego.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		

0.1.1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia, brak albo	Wina	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana

0.1.1.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina

0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana